

SVETI VEČER.

Zložil Mokriški.

1.

Po gazici gladki
se v kočiji zlati
z iskrimi konjiči
Božič k nam pelja.
Iz kočije stresa
sveti mir skrivnostni
na gorice, polje
in na slednji hram.

Po gazici gladki
se odpeljal Božič —
a zapustil nam je
mir in blagoslov.
In v zahvalo njemu
zdaj praznuje lepo
ga v molitvi vroči
slednji gorski krov.

2.

Mrak na snežno polje lega,
zvezdic vžiga se nebroj;
s svoda pa srebrna luna
zre v dolinski mir, pokoj.

Iz zvonikov milo petje
se zvonov razširja v mrak.
V vas popotnik zakasneli
pospešuje svoj korak.

Iz tujine se povrača
v svojo ljubo rodno vas,
da pod krovom svojih dragih
preživi ta sveti čas.

3.

Radost mladoletno vliva
mi božična noč v srce,
in mladostne, nežne sanje
v starih prsih se bude.

Milo pojejo zvonovi,
čez sneženo plan brné;
sladke sanje o mladosti
v starem srcu mi budé.

Kakor dete se radujem,
ki tja v božji hlevce zre,
ko prilivam lučki olja,
da plamenček ne zamre.

O, da vedno bi ostala
v srcu taka mi pomlad,
kot mi jo prinaša Božič
poln radostnih, sladkih nad.

4.

Odkod blišči ta jasni žar?
Na nebu lune uzreti ni;
nebeške jasne zvezdice
pa siva megla nam temni.

Saj krije goro led in sneg;
pognali čedo zdavnej že
pastirci s sočnih so planin
tja v staje varne in gorké.

Odkod doni ta divni spev?
V planini ni pastircev več,
ki milo bi popevali
mladostnih dni se veseleč.

Jasnino angeli z neba
prinesli na perutih so.
Peruti zlate se blišče,
obsevajo polje, goró.

Prišli prepevat so na svet,
veselo obvestit ljudi,
da se nocoj jim Stvarnik sam
kot Rešenik sveta rodi.

5.

Tam pod snežnim gozdom
kočica stoji;
v kočici pod stropom
lučica brli.

Kočico objema
ivje, sneg in mraz,
v kočici pa smeje
pečke se obraz.

Na zapečku oče
sinku se smehlja,
ki za mizo modro
jaslice rezlja.

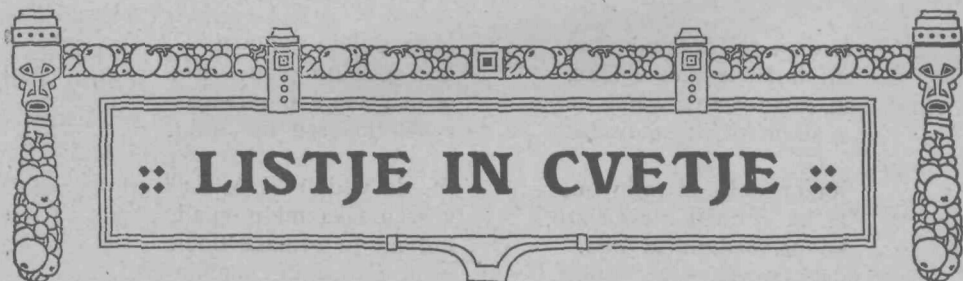
V mah pastirce stavi,
kakor zna in ve,
modro vse, kot znajo
čiste le roke.

6.

Plan blešči se v mesečini,
mir skrivnosten po dolini
razprostira mehko krilo.
Sladko pevajo zvonovi,
v cerkev vabijo glasovi —
tam smehlja se Dete milo.

Lučke svetijo mu jasne,
ljudstvo poje pesmi glasne,
srce se radostno smeje.
Nič ne zebe v hudem mrazu,
rdečica na obrazu
vsakega skrivnostno greje.

V srcu se veselje vzbuja,
srcu ni več zemlja tuja —
svet objema večni Oče.
Vse kolena zdaj vpogiblje
tja, kjer Deva Dete ziblje,
vse vzdihuje k Bogu vroče.

Mladi zvezdoznanec.

Solnce. O solncu vam je „Vrtec“ letos že marsikaj povedal. Veste že, kako daleč je solnce od zemlje, namreč 150 milijonov *km*. Znano vam je nadalje, kako silno veliko je solnce. Solnčni premer je 109 krat večji kot premer zemlje in meri približno 1,400.000 *km*. V solncu bi luna brez ovire tekala okrog zemlje, pa bi še ostalo okrog lunine poti mnogo prostora. Ali si more človeški razum primerno predočiti velikost solnca? Kaj naj šele rečemo, ako se vprašamo po naravi našega solnca.

Že svetloba je tako silna, da človeško oko ne more brez škode za svoj vid neposredno pogledati v svetlo solnce. Le kadar preseva skozi meglo, vidimo njegovo ploskev. Zlasti je videti solnce v lepi rdeči luči, kadar ob zimskih dneh zahaja na meglenem obzorju. Da moremo gledati v solnce pri polnem sijaju, moramo oslabiti solnčno luč. To se zgodi na najpreprostejši način tako, da gledamo solnce skozi začrnelo, okajeno steklo. Enako služi tudi prav temno barvano steklo.

Skozi tako steklo vidimo solnce kot okroglo ploščo skoro iste velikosti, kakor je luna. Več s prostimi očmi ne moremo opaziti. Šele daljnogled nam